



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **V. V. Q.**, zastoupen Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2014, č. j. MV-110543-7/SO-2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 4. 2015, č. j. 10 A 115/2014 - 40,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 4. 2015, č. j. 10 A 115/2014 - 40, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 1. 9. 2014, č. j. MV-110543-7/SO-2014, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 20.342 Kč do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, Ph.D., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se svou první manželkou N. T. Q. N., vietnamskou státní příslušnicí, uzavřeli v roce 1996 sňatek ve Vietnamské socialistické republice. V tomtéž roce se jim narodilo první dítě. Oba pobývali na území České republiky od 7. 10. 2000, kdy požádali o azyl, a uvedli, že jsou oba svobodní. Poté se žalobci a jeho první manželce narodilo dne X druhé dítě, N. V. H. M. Žalobci byl dne 6. 3. 2001 udělen trvalý pobyt, neboť uzavřel další manželství s českou státní občankou H. H. N. T. Q. N. uzavřela rovněž další manželství, a to s bratrem H. H., panem M. H., který byl zapsán do rodného listu N. V. H. M. jako otec dítěte. Nezletilý proto získal české

státní občanství, ačkoliv oba jeho rodiče mají vietnamské občanství a v době jeho narození trvalo jejich manželství.

[2] Dne X N. T. Q. N. zemřela na následky autonehody (která se stala v roce 2001). Žalobce situaci neřešil a nechal české státní orgány vést jednání a rozhodnout o svěřeni svých dvou dětí do péče jiných osob. Starší syn byl svěřen do péče pana V. D. T. a mladší syn do péče jeho babičky L. T. H., neboť jeho matrikový otec (M. H.) o něj nejevila zájem.

[3] Rozsudkem Okresního soudu v Táboře, č. j. 5 Nc 606/2009 – 41, který nabyt právní moci dne 18. 6. 2010, žalobce nezrušitelně osvojil svého syna N. V. H. M.

[4] Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 11. 8. 2010 bylo zrušeno žalobcovo povolení k trvalému pobytu, neboť manželství uzavřené s H. H. (dle databáze z evidence rozvedené k 13. 5. 2008) bylo účelové, nadto uzavřené v době trvání žalobcova prvního manželství. Řízení v této věci bylo zahájeno dne 28. 5. 2009.

[5] Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 9. 2. 2012, č. j. OAM-329-19/TP-2011, byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se žalobce dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno žalovaným, a to rozhodnutím ze dne 25. 2. 2014, č. j. MV-45113-3/SO-2012. Důvodem nevyhovění žádosti bylo obcházení zákona ze strany žalobce s cílem získat povolení k trvalému pobytu s tím, že účelově podal k soudu návrh na nezrušitelné osvojení svého nezletilého syna N. V. H. M. a tímto způsobem jej osvojil, a to v době, kdy s ním bylo vedeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu.

[6] Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 6. 6. 2014, č. j. OAM-5369-11/PP-2014, byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu, a to podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (ve znění opravného rozhodnutí ze dne 12. 6. 2014, č. j. OAM-5369-12/PP-2014, kterým správní orgán prvního stupně opravil uvedené rozhodnutí tak, že žádost žalobce zamítl podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, namísto původně uvedeného ustanovení § 87e odst. 1 písm. a) téhož zákona, kdy nesprávně bylo uvedeno pouze označení ustanovení, podle něhož bylo rozhodnuto, nikoliv také jeho obsah), dle něhož bude žádost zamítnuta, pokud se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo účelovým prohlášením bylo určeno jeho otcovství. Prvostupňový správní orgán vycházel ze stejného skutkového stavu, jako tomu bylo v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení trvalého pobytu, neboť žalobce žádal o povolení k přechodnému pobytu na základě stejné skutečnosti, tedy jako příslušník občana Evropské unie ve vazbě na nezletilého syna N. V. H. M. Tato vazba však byla vytvořena účelovým jednáním žalobce, který při vstupu na území ČR dlouhodobě uváděl rodinný stav jako svobodný, ačkoliv v této době byl ženatý se státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky N. T. Q. N., se kterou měl dvě děti. Žalobce i přes tuto skutečnost uzavřel manželství s českou státní příslušnicí H. H. a na základě tohoto vztahu mu bylo vydáno povolení k trvalému pobytu. Stejně tak N. T. Q. N., příslušnice Vietnamské socialistické republiky, shodně se žalobcem při vstupu na území ČR uváděla rodinný stav svobodná s dítětem, jehož otec nebyl v rodném listu uveden. Následně uzavřela manželství s českým státním příslušníkem M. H., ačkoliv již byla od roku 1996 provdána za žalobce. Obě tato manželství byla účelová s cílem získat pobytová oprávnění na území ČR, a vzhledem

pokračování

k existenci dříve uzavřených manželství, neplatná. Vzhledem k poskytnutým nepravdivým údajům byl jako otec nezletilého N. V. H. M., nar. X, zapsán druhý manžel N. T. Q. N., M. H.. S ohledem na českou státní příslušnost tohoto druhého manžela, získalo nezletilé dítě české státní občanství, ačkoliv se narodilo i v době trvání manželství žalobce s matkou tohoto dítěte, kteří jsou oba státní občané Vietnamské socialistické republiky. Dne X N. T. Q. N. zemřela na následky autonehody. Ačkoliv byl žalobce skutečným otcem obou nezletilých dětí, nechal vést řízení o svěřeni těchto dětí do péče jiných osob. Starší syn byl svěřen do péče pana V. D. T. a mladší syn do péče jeho babičky L. T. H. Otázku otcovství k těmto dětem začal žalobce řešit až v rámci řízení o zrušení jeho pobytového oprávnění. Žalobce následně nezletilého N. V. H. M. nezrušitelně osvojil.

[7] Uvedené jednání žalobce bylo správním orgánem prvního stupně shledáno jako jednoznačně vědomé a účelové obcházení zákona s cílem získat pobytové oprávnění na území ČR. Vazba žalobce na nezletilého státního občana ČR N. V. H. M. vznikla na základě účelového jednání žalobce, který již v minulosti opakovaně a závažným způsobem porušil právní předpisy ČR. Žalobce si tak osvojil své vlastní dítě narozené v manželství s vietnamskou státní příslušnicí. Jejich protiprávním jednáním bylo nezletilému dítěti uděleno české státní občanství, byť se narodilo v době trvání manželství žalobce s N. T. Q. N. a oba jeho rodiče byli v době jeho narození státními příslušníky Vietnamské socialistické republiky. Účelovost jednání žalobce byla dovozena též ze skutečnosti, že žalobce se k otcovství dítěte nepřihlásil po celou dobu od jeho narození (r. X), po úmrtí matky tohoto dítěte ponechal český soud rozhodnout o svěřeni dítěte do péče další osoby (r. Y) a o osvojení požádal až v době, kdy mu bylo zrušeno původní pobytové oprávnění (r. 2009), přičemž jako otec dítěte byl zapsán až v roce 2010. Ze všech shora uvedených důvodů byla žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu správním orgánem prvního stupně zamítnuta. Odvolání žalobce žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 1. 9 2014, č. j. MV-110543-7/SO-2014, a napadené rozhodnutí potvrdil. Z obsahu odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný na základě skutkového stavu dané věci ztotožnil se závěry prvoinstančního správního orgánu.

[8] Žalobu proti posledně uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 20. 4. 2015, č. j. 10 A 115/2014 – 40. Posoudil žalobcovy námitky stran nemožnosti podřadit jeho jednání pod důvody zamítnutí dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, když po zhodnocení skutkových zjištění posoudil žalobcovu jednání jako obcházení zákona ve smyslu citovaného ustanovení. Soud konstatoval, že ze zjištěných skutečností „*bezpochyby vyplývá, že žalobce osvojil vlastní dítě, jehož je biologickým otcem. Z průběhu správního řízení je pak zřejmé, že žalobce po celou dobu uváděl ve vztahu k českým úřadům nepravdivé informace, když zamlčel skutečnost, že je biologickým otcem nezletilého N. V. H. M.. V důsledku takto zamlčené informace došlo k určení otcovství M. H. k tomuto nezletilému, a to na základě zákonné domněnky otcovství, neboť M. H. uzavřel sňatek s N. T. Q. N., byť tato již v té době byla provdána za žalobce a s M. H. následně ani nesdílela společnou domácnost. Po její smrti byl nezletilý svěřen do péče babičky a M. H. byla stanovena povinnost k hrazení výživného. Účelovosti následného osvojení tohoto nezletilého žalobcem svědčí i skutečnost, že žalobce o toto dítě projevil zájem až po celých devíti letech za situace, kdy mu bylo zrušeno trvalé povolení k pobytu. Do této doby nezletilý pobýval u své babičky a žalobce o něj žádný zájem zjevně nejevil*“. Byť dle ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je důvodem pro zamítnutí žádosti *zejména* účelové uzavření manželství nebo určení otcovství účelově prohlášeným souhlasem a jednání žalobce nelze podřadit ani pod jednu z uvedených skutkových podstat, lze jej aplikovat i na případ žalobce, neboť uvedené důvody nejsou stanoveny taxativně a nelze je považovat za jediné a konečné, tudíž postačuje, že se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. Soud připomněl, že žalobce se protiprávního jednání, kterým zdejší úřadům neposkytl pravdivé informace či informace zamlčel, dopustil opakovaně.

Již po svém příjezdu do ČR označil svůj rodinný stav nepravdivě jako svobodný, uzavřel manželství s českou státní příslušnicí, dále zamlčel informaci, že je biologickým otcem nezletilého N. V. H. M. a díky tomu se tento nezletilý stal na základě zákonné domněnky otcovství českým státním občanem. Neztotožnil se ani s tvrzením žalobce, že neměl žádnou zákonnou možnost, jak změnit otcovství nezletilého ve svůj prospěch.

[9] Žalobce se dovolával článku 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle něhož má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Krajský soud odkázal na znění odst. 2 tohoto článku, které opravňuje státní orgán zasáhnout do tohoto práva v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Shrnutí, že žalobce se opakovaně a dlouhodobě dopouštěl porušování právních předpisů na území ČR a je tedy ve veřejném zájmu, aby mu kromě trvalého pobytu nebyl povolen ani pobyt přechodný. Správní orgány postupovaly zcela v souladu se zákonem a tímto postupem neporušily závazky, které České republice plynou z mezinárodních smluv.

[10] Soud se zabýval faktickými dopady do soukromého a rodinného života žalobce, a neshledal tak fatální následky, jak žalobce uvádí. Povinnost opustit území ČR lze vztáhnout k okamžiku vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Tato povinnost tudíž žalobci v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí nenastala. I v případě nuceného opuštění ČR nejde o závažný důsledek pro rodinu žalobce žijící na území ČR. Ten má totiž zde manželku, která je českou státní občankou, je ekonomicky aktivní a má možnost se o děti žalobce starat. Žalobce navíc po celou dobu po smrti své první manželky o děti nejevil zájem, když tyto byly svěřeny do péče jejich příbuzných. Zájem projevil až v době, kdy mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. To nelze považovat za opravdový rodičovský zájem o život a budoucnost svých dětí, o které se žalobce do té doby prakticky nestaral. Na syna žalobce byly dokonce placeny alimony M. H., byť byl srozuměn s tím, že není jeho biologickým otcem. Obavu žalobce z dopadů žalobou napadeného rozhodnutí na jeho rodinný a soukromý život tudíž shledal soud jako značně nevěrohodnou. V tomto ohledu zhodnotil rozhodnutí žalovaného jako správné, neboť žalobce se nemůže dovolávat dopadů do jeho soukromého a rodinného života, pokud na území ČR opakovaně porušuje či obchází právní předpisy. *„Žalovaná navíc ke těmto tvrzeným dopadům do soukromého a rodinného života žalobce poukázala na jeho manželku H. H., která je na území České republiky ekonomicky aktivní a lze tudíž důvodně předpokládat, že se o rodinu, kterou se žalobcem založila, postará. Jak žalobce sám uvedl, všechny jejich děti jsou v prostředí české společnosti dostatečně adaptovány, kdy jedno z dětí je českým státním občanem a u druhého se předpokládá nabytí tohoto občanství v dohledné době.“*

[11] K samotné otázce porušení veřejného pořádku ve vztahu k jednáním cizinců vedeným snahou získat oprávnění k pobytu na daném území odkázal krajský soud na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006 – 64, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že k porušení veřejného pořádku ze strany cizince dochází již v případě, kdy porušuje veřejný pořádek způsobem, jakým se snaží povolení trvalého pobytu domoci. Již tímto výše popsáním obcházením zákona dává najevo svou neúctu k veřejnému právu ČR. Takového jednání se žalobce dopustil. Soud neshledal ani nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami a s jejich vypořádáním se ztotožnil.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

pokračování

[12] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek krajského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta z výše nastíněných důvodů. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[13] Spolu s kasační stížností podal stěžovatel také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jemuž Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 6 Azs 96/2015 - 24 ze dne 28. 5. 2015 vyhověl.

[14] Ve své kasační stížnosti setrval stěžovatel na obdobných námitkách, jež uplatnil již v řízení před krajským soudem. Domnívá se, že soud aproboval nezákonnou argumentaci o tom, že jednáním stěžovatele byl naplněn důvod zamítnutí žádosti pro obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. Kdyby byla jeho migrační minulost skutečně natolik problematická, bylo by možné zamítnout žádost ze zcela jiného důvodu, konkrétně pro výhradu závažného narušení veřejného pořádku. Jak však vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, nelze jeho předchozí jednání subsumovat ani pod tuto výhradu. Proto správní orgán zamítl jeho žádost z důvodu obcházení zákona, což však nemá oporu v provedeném dokazování ani v obsahu spisového materiálu. Tento postup nemá oporu ani v judikatuře či správní praxi. Subsumpce skutkového stavu stěžovatele pod § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tak, jak to provedly správní orgány a soud, není možná. Primárně se vztahuje na situace zde výslovně uvedené, nadto k uznání otcovství došlo jednáním matky nezletilého a jeho tzv. matrikového otce a stěžovatel nemohl objektivně učinit žádné kroky. Nemůže mu být proto přičítáno k tíži jednání jiných osob. Byť je výčet konkrétních situací v citovaném ustanovení pouze demonstrativní, nelze pod něj subsumovat veškeré protiprávní či dokonce „pouze“ neetické jednání stěžovatele, které se navíc událo více než před patnácti lety. Předmětné ustanovení nelze aplikovat vždy, když žádost nelze zamítnout z jiného důvodu.

[15] Závěry o účelovosti svého jednání považuje stěžovatel za absurdní, neboť matka nezletilého zemřela, matrikový otec o něj nejevila zájem a bylo tedy logické, že se faktické péče ujal jeho biologický otec, který neměl jinou zákonnou možnost, jak věc řešit, než osvojit vlastního syna. Postupoval tak v souladu s platnými právními předpisy i s veřejným zájmem na tom, aby faktický vztah rodiče a dítěte koreloval se stavem matrikovým. Takové jednání nemůže být v rozporu se zákonem, ani důvodem pro zamítnutí žádosti o přechodný pobyt. Tvrzení správního orgánu o účelovosti zájmu stěžovatele o jeho děti je nepodložené, neboť stěžovatel o ně vždy řádně pečoval, finančně zabezpečoval a je jimi vnímán jako otec.

[16] Dle názoru stěžovatele soud nesprávně právně posoudil otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodiny. Správní orgán tuto problematiku zcela vytěsnil. U trvalého pobytu, který je nejvyšším pobytovým statutem, by bylo ještě možné nalézt alespoň formální (i když nezákonné) důvody pro jeho neudělení, avšak zamítnutí žádosti o přechodný pobyt a z toho plynoucí důsledky jsou již v hrubém rozporu s ústavními předpisy ČR i jejími mezinárodními závazky. Stěžovatel zde žije ve společné domácnosti se třemi nezletilými dětmi, jichž je biologickým otcem, matka dvou zemřela, stěžovatel je jejich jediným otcem, přičemž děti zde žijí prakticky celý život. Důsledkem napadeného rozhodnutí by byl rozpad rodiny. Zcela nesmyslný je názor soudu, že po odjezdu stěžovatele by o děti mohla pečovat jeho bývalá manželka paní H., která s dětmi nikdy nežila, nezná je a ony neznají ji. Toto tvrzení je však zcela nepodložené a naopak důkazy ve spise jej

vyvrací. Za alibistický a nekorespondující s realitou ani judikaturou správních soudů je také názor správního orgánu, že současná manželka stěžovatele podniká na území ČR, a je proto schopná postarat se sama o sebe i své děti a děti stěžovatele (celkem 5 dětí). Soud ani žalovaný vůbec nereflktují traumata nezletilých dětí a považují za přiměřené, že děti, které přišly o matku, přijdou fakticky i o otce. Je totiž vzhledem k jejich situaci a absenci jakéhokoliv zázemí v zemi původu nemyslitelné, aby stěžovatele pro případ návratu následovaly. Správní orgán neprovedl úkony směřující ke zjištění faktického stavu stran dopadů do rodinného a soukromého života dalších účastníků, ani hodnocení této otázky, což je v rozporu s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 9. 2012, č. j. 8 As 68/2012 – 32.

[17] Stěžovatel namítá, že odůvodnění napadeného rozsudku je ve vztahu k přiměřenosti dopadů rozhodnutí v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Jak bylo již uvedeno, děti stěžovatele jsou zcela zapojeny do české společnosti, navštěvují školní a předškolní zařízení, plynně ovládají český jazyk, mají zažitě vzory chování české společnosti, proto by byl jejich nucený odsun do země původu stěžovatele v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvou o právech dítěte, jakož i judikaturou Soudního dvora EU (např. rozsudek ze dne 8. 3. 2011, C-34/09 – Zambrano, dle kterého členský stát nemůže odepřít státnímu příslušníkovi třetí země, na kterého jsou výživou odkázány děti nízkého věku, které jsou občany Unie, právo pobytu v členském státě, jehož jsou občany, ani odmítnout vydat pracovní povolení. Taková rozhodnutí by upřela uvedeným dětem možnost skutečně využívat podstatné části práv spojených se statutem občana EU. Stěžovatel poznamenal, že zájem na dodržování mezinárodních závazků jednoznačně převažuje nad zájmem ČR neudělit a ukončit pobyt cizince, přičemž správní orgány jsou povinny respektovat mezinárodně právní závazky ČR stejně jako ústavně právní předpisy. Dále se dovolává judikatury, která se vyjadřuje k posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí v řízeních o povolení přechodného pobytu či v řízeních o zrušení trvalého pobytu (rozsudky městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2013, č. j. 6 Ca 329/2009 – 54, či ze dne 2. 5. 2014, č. j. 11 A 196/2012 – 62, dále též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014 – 34, a ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39). Z té vyplývá, že je vždy třeba poměřovat „něco k něčemu“, v daném případě veřejný zájem na respektování právních předpisů s právem na soukromý a rodinný život nejen stěžovatele, ale též dalších členů rodiny, což však v daném případě správní orgán vůbec neučinil. Soud takový postup nezákonně potvrdil.

[18] Napadený rozsudek považuje stěžovatel za nepřezkoumatelný, neboť obzvláště při posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života vycházel z prokazatelně nepravdivých informací, které nemají oporu ve spisovém materiálu. Konkrétně tvrzení soudu v bodě 34 na 36 rozsudku, že manželka stěžovatele paní H. může pečovat po odjezdu stěžovatele o jeho děti. Ta však není jeho manželkou a nezletilé děti pravděpodobně ani nikdy neviděla. Stěžovateli není známo, z čeho tyto skutečnosti soud dovodil.

[19] Nepřezkoumatelné je i tvrzení soudu, že stěžovatel obcházel zákon tím, že zamlčel informace a tím došlo k určení otcovství M. H. k nezletilému dítěti. Stěžovatel se však domnívá, že neměl žádnou zákonnou povinnost aktivně zasahovat do vztahů mezi matkou svých dětí a panem H. I když neinicíoval žalobu na popření otcovství, nelze z toho dovozovat závěry učiněné soudem.

[20] Krajský soud se vůbec nevyjádřil k námitce subsumované pod bodem VII. žaloby, že žalovaný nereagoval na některé odvolací námitky, konkrétně k dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života jeho nezletilých dětí a k námitce polemizující s názorem o obcházení zákona osvojením vlastního dítěte.

pokračování

[21] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost žalobce **je** důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud se vzhledem k obsahu kasačních námitek předně zabýval otázkou, zda je možné považovat jednání stěžovatele za obcházení zákona s cílem získat pobytové oprávnění ve smyslu § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Nutno podotknout, že stěžovatelova argumentace je v této části zcela účelová, když z celého kontextu případu vyzdvihuje pouze to, že v roce 2009 (resp. 2010) neměl jinou možnost, jak situaci řešit, než osvojit vlastního syna, přičemž se snaží navodit představu, že jeho jednání bylo vedeno dobrými úmysly. Tak tomu však nebylo. Na celou situaci je třeba nahlížet v kontextu všech okolností zjištěných správními orgány a posuzovat jeho jednání od okamžiku vstupu na území ČR až po podání předmětné žádosti o přechodný pobyt, resp. po okamžik vydání napadeného rozhodnutí.

[25] Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s hodnocením provedeným správními orgány a krajským soudem. Stěžovatelovo počínání bylo po celou dobu pobytu na území ČR vedeno snahou za každou cenu získat pobytové oprávnění. Stěžovatel nejprve zamlčel skutečnosti o svém prvním manželství a rodičovství k oběma synům, aby on i jeho první manželka mohli uzavřít manželství s českými státními občany a získat tak oprávnění k trvalému pobytu na území ČR, přičemž v důsledku jejich podvodného jednání nabyl jejich druhý syn, N. V. H. M., české občanství, z něhož se nyní stěžovatel snaží profitovat získáním dalšího pobytového oprávnění. Ze všech okolností je přitom zjevné, že stěžovatel zatajoval své skutečné vztahy k první manželce a jejich dvěma synům až do doby, než jejich podvodné jednání vyšlo najevo a bylo s ním zahájeno řízení o zrušení oprávnění k trvalému pobytu na území ČR. Ani smrt matky jeho dětí ho nepřiměla k přiznání otcovství k vlastním dětem, když ty musely být svěřeny do péče jiných osob, neboť otec prvního syna nebyl znám a matrikový otec o druhého syna nejevil zájem. V okamžiku, kdy stěžovatel dle svých slov již neměl jinou možnost, jak situaci uvést „na pravou míru“, již nebylo co skrývat, neboť z účelového manželství uzavřeného s H. H. v té době už nemohl čerpat výhody pobytového oprávnění. Přiznání otcovství (resp. osvojení dítěte) k vlastnímu synovi pak bylo pochopitelné, avšak zcela zjevně tak stěžovatel učinil, neboť potřeboval nové pobytové oprávnění, k jehož získání mu měl posloužit právě vztah k nezletilému, českému občanu. Počínání stěžovatele tak bylo od počátku ryze účelové a nezákonné, motivováno získáním pobytového oprávnění.

[26] Byť se v případě stěžovatele nejedná o typovou situaci výslovně uvedenou v ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, sám připouští, že výčet zde uvedený je pouze demonstrativní a lze pod něj subsumovat i jiné případy. Tvrdí-li přitom, že správní orgány pod něj však nemohou zařadit jakékoliv jednání, které nelze podřadit pod jiné důvody zamítnutí žádosti (například tzv. výhradu závažného narušení veřejného pořádku), Nejvyšší

správní soud s ním souhlasí. Výše popsané jednání stěžovatele je však ukázkovou situací, jež sice není v zákoně výslovně zmíněna, ale pod důvod obcházení zákona za účelem získání pobytového oprávnění ji lze nepochybně zařadit. Předmětné ustanovení totiž míří na konání cizinců, kteří žádají o pobytové oprávnění na základě předstíraných či jinak zkreslených rodinných vztahů. Stěžovatel od počátku na území ČR zatajoval a předstíral své rodinné vazby tak, aby zde mohl zůstat, což vyvrcholilo osvojením vlastního syna, kdy tento krok byl opět veden potřebou udělení oprávnění k trvalému či alespoň přechodnému pobytu na území ČR.

[27] Ani námitka, že stěžovateli nemůže být přičítáno k tíži jednání matky nezletilého a pana M. H., matrikového otce, když stěžovatel proti tomu nemohl nic učinit, není příležitá. Správním orgánům nelze vytýkat, že jednání stěžovatele posuzovaly i s ohledem na jednání dalších osob, tedy i jeho první manželky (a potažmo také pana H.), neboť teprve při posouzení vzájemných souvislostí si mohly učinit ucelený přehled o jednání stěžovatele a jeho úmyslech. Z předložených podkladů je patrné, že jednání stěžovatele i tehdejší manželky směřovalo k získání pobytového povolení, když oba nejprve uváděli, že jsou svobodní, oba následně protiprávně uzavřeli sňatek s českými státními občany (sourozenci H.) a po té nechali účelově zapsat do rodného listu jejich dítěte jako otce pana M. H., v důsledku čehož dítě narozené v době trvání manželství stěžovatele s vietnamskou státní příslušnicí, jehož je stěžovatel biologickým otcem, získalo české státní občanství. Nečinnost stěžovatele v daném případě nelze považovat za pouhou neznalost či nedbalost, nýbrž nepochybně byla jeho pasivita ve vztahu k dítěti vedena úmyslem pobývat na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu z důvodu uzavření manželství s H. H.. Pokud by se totiž stěžovatel k dítěti přihlásil, pak by správní orgány nepochybně odhalily podvodné jednání stěžovatele a N. T. Q. N.. Z počínání obou, tj. jak stěžovatele, tak i první manželky, je patrná snaha o získání povolení k pobytu i za účelem obejití zákona a takovému jednání není možné poskytnout právní ochranu. Správní orgány i soud učinily na základě zjištěného stavu zcela logické úvahy, které mají oporu ve správním spise. V důsledku uvedeného je logický i závěr, že pokud by stěžovatel své otcovství přiznával již od počátku, nemohlo by dojít k tomu, že by se dvěma občanům vietnamské státní příslušnosti narodilo dítě, které by získalo českou státní příslušnost, ale jejich potomek by byl vietnamským státním příslušníkem. To, že se stěžovatel následně rozhodl osvojit vlastního syna, samo o sobě účelové být nemusí, problematické však je (jak již bylo uvedeno), že tak učinil až v době, kdy s ním bylo vedeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu a k dítěti se nepřihlásil již v době, kdy příslušné státní orgány jednaly o jeho svěřením do péče jiných osob.

[28] Domnívá-li se stěžovatel, že jeho problematickou migrační minulost lze kvalifikovat jako závažné narušení veřejného pořádku a nikoliv obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu, avšak v kontextu závěrů vyslovených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, nelze jeho žádost zamítnout ani z důvodu této výhrady, neboť jeho jednání nedosahuje požadované intenzity, pak jeho názor Nejvyšší správní soud nesdílí. Jednak již bylo výše vyloženo, že stěžovatel naplnil důvod zamítnutí žádosti dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jednak je třeba zdůraznit, že výklad pojmu „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“ provedený v citovaném usnesení se vztahuje k jinému ustanovení, konkrétně k důvodům vyhoštění [§ 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Na to Nejvyšší správní soud upozornil již v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 – 65, na jehož závěry navázal v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 – 112. V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců aplikované ve věci předložené rozšířenému senátu i ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců aplikované v nyní souzené věci sice stanoví podmínky pro přijetí opatření omezujícího právo volného pohybu cizince na území České republiky, ovšem tato opatření mají zcela odlišnou intenzitu. Zatímco vyhoštění [z důvodu dle ust. § 119 odst. 2*

pokračování

písm. b) zákona o pobytu cizinců] představuje faktickou derogaci práva vstupu a pobytu na území České republiky, odeřnění práva trvalého pobytu [z důvodu dle ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců] se vztahuje pouze k důležitmu právu odvozenému od práva pobytu dle směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004, č. 2004/38/ES o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice 2004/38/ES“). Intenzita zásahu státu do práv cizince se v obou případech liší natolik, že při výkladu ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nelze bez dalšího převzít úvahy rozšířeného senátu, vyslovené ve vztahu k ust. § 119 odst. 2 písm. b) tohoto zákona. “Nadto je třeba zmínit, že v citovaném případě byla zamítnuta žádost o trvalý pobyt pro opakované závažné narušení veřejného pořádku podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 20. 12. 2007), neboť cizinec jednak opakovaně porušil platné právní předpisy upravující pobyt cizinců na území ČR, jednak proto, že účelově určil otcovství k dítěti s českým státním občanstvím. V zákoně o pobytu cizinců ve znění rozhodném pro tento případ přitom ještě nebyl uveden důvod zamítnutí žádosti pro obcházení zákona účelovým určením otcovství. Do zařazení tohoto důvodu pod písm. c) téhož ustanovení byla praxe taková, že bylo-li předmětné účelové jednání zjištěno, bylo posuzováno a žádosti zamítány s odůvodněním, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v tehdejší znění. Fakticky se ale jednalo o nyní již zákonem zvlášť specifikovaný důvod účelově určeného otcovství. Podřadily-li tedy správní orgány počínání stěžovatele pod důvod zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nelze tento postup považovat za účelový, jak naznačuje stěžovatel.

[29] Namítá-li stěžovatel, že se krajský soud nevyjádřil k žalobnímu bodu, dle kterého žalovaný nereagoval na argumentaci stěžovatele polemizující s názorem o obcházení zákona osvojením vlastního dítěte, nelze mu přisvědčit. Soud se s touto námitkou podrobně vypořádal v odstavci 39 a 40 napadeného rozsudku.

[30] Co do závěru o naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou tedy jak rozhodnutí správních orgánů, tak krajského soudu, přezkoumatelná a správná. Účelovost jednání stěžovatele je zcela důvodně spatřována ve snaze stěžovatele získat oprávnění k pobytu na území ČR za účelem soužití s dítětem, které se občanem unie stalo prokazatelně na základě nezákonného jednání, nadto osvojeným až v důsledku potřeby pobytové oprávnění získat. V otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života stěžovatele, resp. jeho rodiny, tomu tak však není. Rozsudku krajského soudu je v této otázce zčásti nepřezkoumatelný, zčásti nezákonný.

[31] Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že judikatura odkazovaná stěžovatelem není převážně příleňavá, neboť podstatou sporu byly odlišné skutkové či právní otázky, některé závěry však lze použít i v nyní přezkoumávané věci. Přesto je třeba podotknout, že obecně se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, „přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyboštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65; či náleží Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11)“. Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil také v rozsudku ze dne ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 – 112. Při aplikaci judikатурních závěrů vztahujících se k přezkumu

rozhodnutí o zrušení oprávnění k přechodnému či trvalému pobytu je tedy na místě vyžadovat určitou zdrženlivost. Nadto u těchto rozhodnutí zákon o pobytu cizinců výslovně požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, zatímco u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů (pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje k důvodu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví odst. 2 téhož ustanovení).

[32] Byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny. Stěžovatel správně poukazuje, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu při posuzování rozsahu narušení soukromého a rodinného života, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území ČR na základě samostatného pobytového oprávnění (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, či ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014 – 34). V daném případě je tedy třeba zkoumat, zda je odepření pobytu stěžovateli přiměřené dopadům do jeho soukromého a rodinného života, zejména pak do života jeho dětí. Skutkové okolnosti jsou ve věci stěžovatele komplikované a velmi specifické, obzvláště s ohledem na úmrtí matky dětí a dobu pobytu celé rodiny na území ČR. Proto bylo třeba, aby se správní orgány všemi okolnostmi důkladně zabývaly, což se však nestalo.

[33] Má-li být poměřována závažnost jednání stěžovatele a dopady do jeho soukromého a rodinného života, musí být konkrétní dopady nejdříve správním orgánem vymezeny. Teprve konkrétně vymezené dopady do soukromého nebo rodinného života stěžovatele mohou být poměřovány s povahou a závažností jeho jednání. Shledal-li tedy krajský soud, že žalovaný hodnotil tuto otázku dostatečně, pak je tento jeho názor nesprávný. Právě na poměrování žalovaný (jakož i správní orgán prvního stupně) rezignoval, neboť jej provedl ve zcela obecné rovině, aniž by hodnotil konkrétní okolnosti posuzovaného případu. Rozhodnutí správního orgánu musí být přezkoumatelné a nepostačuje tedy, pokud je obecně uvedeno, že skutečnosti vedoucí k naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti jsou odpovídající zmíněným dopadům na osobu stěžovatele. Žádné konkrétní dopady na osobu stěžovatele (či jeho rodinu) nebyly uvedeny. Správní orgán prvního stupně pouze konstatoval, že rozhodnutí bude mít nesporný dopad do osobního i rodinného života stěžovatele, nikoliv však jaký. Oba správní orgány považovaly rozhodnutí za přiměřené vzhledem k dlouhodobému a opakovanému protiprávnímu jednání a obcházení zákona stěžovatelem. Žalovaný nadto uvedl, že pro případ návratu do domovské země, může o děti stěžovatele pečovat jeho současná manželka. Pro tento závěr však ve spise chybí jakékoliv podklady. Správní orgány se přezkoumatelně nezabývaly tím, jaké konkrétní následky může napadené rozhodnutí pro rodinu představovat. Zhodnotily, že zájem o dítě byl ze strany stěžovatele zcela účelový. Ze správního spisu však není seznatelné, zda stěžovatel v době od vstupu na území ČR do osvojení vlastního syna pouze skrýval faktické vztahy ke své první manželce a dětem, přitom však s nimi žil ve společné domácnosti, o děti osobně pečoval, a staral se o ně i po smrti matky, byť byly svěřeny do péče jiných osob, či se skutečně o děti z prvního manželství (resp. o nezletilého N. V. H. M.) zajímal až poté, kdy potřeboval získat nové pobytové oprávnění. Pro správné posouzení přiměřenosti následků rozhodnutí jsou však odpovědi na tyto otázky zásadní.

[34] Na tom nic nemění ani obecný výklad článku 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod provedený správními orgány i soudem. Jakkoliv jsou uvedené závěry správné a Nejvyšší správní soud se s nimi v obecné rovině ztotožňuje, v daném případě mohou

pokračování

být aplikovány správně pouze tehdy, když budou náležitě vymezeny konkrétní dopady rozhodnutí do sféry stěžovatele, zejména pak jeho dětí.

[35] Vzhledem k důvodu žádosti o povolení přechodného pobytu a k možnému zásahu do práv celé stěžovatelovy rodiny je třeba brát při výkladu předmětných ustanovení zákona o pobytu cizinců v úvahu také ustanovení směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice o právu na sloučení rodiny“). Již v rozsudku ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 152/2012 – 51, Nejvyšší správní soud uvedl, že „podle čl. 5 odst. 5 směrnice při posuzování žádosti dbají členské státy na to, aby byl brán náležitý ohled na nejlepší zájmy nezletilých dětí. A rovněž podle čl. 17 směrnice členské státy berou náležitě v úvahu povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu v případě, že žádost zamítnou“. V citovaném rozsudku je taktéž odkazováno na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, dle které jde čl. 4 odst. 1 směrnice o právu na sloučení rodiny dokonce nad rámec Úmluvy o právech dítěte a Listiny základních práv Evropské unie, neboť ukládá členským státům v případech určených směrnicí povolit sloučení rodiny ve vztahu k některým rodinným příslušníkům, aniž by státy mohly uplatnit prostor pro uvážení.

[36] Způsob, jakým žalovaný i krajský soud hodnotí případný dopad přijatého opatření (neudělení povolení k pobytu) do sféry soukromého a rodinného života stěžovatele, je nepřezkoumatelný. Odvolací orgán tedy měl v první řadě posoudit reálnou míru stěžovatelových, v době vedeného řízení tvrzených, rodinných a soukromých vazeb, především s ohledem na výchovu nezletilého syna (i dalších dětí), a posléze poměřit zájem na zachování těchto vazeb s mírou závažnosti stěžovatelova jednání. Tak se ovšem přezkoumatelným způsobem nestalo. Obzvláště krajský soud pochybil, když se snažil nahradit úvahy správních orgánů o následcích napadeného rozhodnutí pro rodinu stěžovatele. Závěry krajského soudu o tom, že stěžovatelova současná manželka je českou státní příslušnicí, je ekonomicky aktivní a může se o stěžovatelovy děti postarat, jednak nemají oporu ve skutkových zjištěních a jednak jsou ve vztahu k dětem, kterým zemřela matka, zcela nepřipadné. Nejvyšší správní soud neseznal, z čeho krajský soud dovodil, že současná (třetí) manželka stěžovatele je českou státní příslušnicí, když ze spisu vyplývá, a to ze samotné žádosti stěžovatele o povolení přechodného pobytu ze dne 15. 4. 2014, že se jedná o vietnamskou státní příslušnici N. T. T. N.. Dále krajský soud již výslovně uvádí, že dle žalovaného se o děti může starat stěžovatelova manželka H. H.. Ta však již manželkou stěžovatele není (dle databáze ve spise založené od rozvodu k 15. 3. 2008) a žalovaný tento závěr vyslovil právě ve vztahu ke třetí manželce stěžovatele, s níž má stěžovatel nezl. dceru V. N. M., nar. X, a nikoliv H. H.. Jak žalovaný, tak krajský soud, své závěry učinily bez jakékoliv opory v podkladech založených ve spise, což způsobuje jejich nepřezkoumatelnost.

[37] Nejvyšší správní soud závěrem zdůrazňuje, že případ stěžovatele je zcela specifický a závěry zde učiněné proto nelze zobecnit a bez dalšího aplikovat v jiných věcech. Stěžovatelova situace je neobvyklá jednak délkou pobytu jeho rodinných příslušníků na území ČR, jakož i tragickou smrtí první manželky a matky dvou synů stěžovatele, a především také tím, že byť u stěžovatele došlo k naplnění důvodu zamítnutí žádosti o přechodný pobyt pro obcházení zákona s cílem získat pobytové oprávnění (§ 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců), jeho vztah k nezletilému synovi, občanu České republiky, od něhož odvozuje titul pro sloučení rodiny, je (pravděpodobně – otázka faktického fungování rodiny a výchovy dětí nebyla správními orgány postavena najisto) skutečný, nikoliv fingovaný, jak tomu v převážné většině případů zamítnutí žádosti z téhož důvodu bude. V případech předstíraných a ryze účelově založených rodinných vazeb totiž z povahy věci nebude třeba provádět úvahy o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v takovém rozsahu, jako je tomu ve věci stěžovatele. Vždy proto musí být zohledněna specifika konkrétního případu.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Již v řízení o žalobě zde byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Krajský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než toto rozhodnutí zrušit. Proto povaha věci umožňuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby o žalobě sám rozhodl. S použitím § 110 odst. 2 písm. a), § 78 odst. 1 věty první, a odst. 4 s. ř. s., současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil také rozhodnutí žalovaného, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[39] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[40] Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou **8.000 Kč** za soudní poplatky (1x soudní poplatek za žalobu ve správním soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a 1x soudní poplatek za kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč). Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem a v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D. V řízení o žalobě učinil zástupce ve věci celkem dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za každý úkon právní služby náleží zástupci mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Náhrada nákladů za řízení před krajským soudem tak činí **6.800 Kč**. V řízení o kasační stížnosti přiznal Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatele odměnu ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, spočívající v podání kasační stížnosti a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, celkem tedy **3.400 Kč**. Zdejší soud zástupci nepřiznal odměnu za převzetí a přípravu zastoupení v řízení o kasační stížnosti, protože zastupoval stěžovatele již v řízení před krajským soudem, a proto musel být s věcí náležitě seznámen. Protože zmocněný advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se uvedený nárok o částku **2.142 Kč** odpovídající příslušné sazbě daně podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkem tak náklady řízení činí **20.342 Kč**. Uvedenou částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli k rukám zástupce stěžovatele Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, Ph.D. ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 25. srpna 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu